

МОТИВИ към присъда № 6/19.05.2022 г. по НОХ дело № 10/2022 г. по описа на РС-Белоградчик.

Срещу подсъдимия Ц. Н. Г. от с. И., обл. В., е повдигнато обвинение затова, че на 30.07.2021 г. в къща, находяща се в с. И., обл. В., на ул. „Д. и п.“ № ..., собственост на Н. С. П. от гр. Д. и обитавана от С. К. К. и Ц. Н. Г., извършил полово сношение с лице от същия пол, а именно със С. К. К. от с. И., обл. В., като употребил за това сила- престъпление по чл.157 ал.1 предл. I от НК.

Прокурорът поддържа повдигнатото обвинение, счита че е доказано по безспорен начин и пледира на подсъдимия да бъде наложено наказание около средния размер, посочен от закона, отчитайки се съдебното минало на подсъдимия, което формира висока обществена опасност на проявата му. Исква се също така, зачитане времето, през което Горанов е бил с МН „Задържане под стража“.

Подсъдимият Г. признава вината си и авторството на деянието, но не дава обяснения в хода на процеса. Защитникът на подсъдимия пледира за оправдаване поради липса на доказателства за извършване на деянието, както и поради процесуални нарушения при събиране на гласните доказателства – самопризнания на обвиняемия входа на ДП.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и доводите на страните по реда на чл.14 и чл.18 от НПК, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Подс. Ц. Н. Г. е роден на г. в гр. Б., обл. В., живущ в с. И., обл.В., българин, български гражданин, неженен, с начално образование, осъждан, не работи, с ЕГН *****.

През зимата на 2020-2021 г. свид. Н. П. от гр. Д., обл. В. закупил имот – къща в с. И., обл.В., без да я ползва реално. След известно време бил помолен от близки на пострадалия Сл. К. да предостави възможност последния да живее в къщата на П., тъй като е останал без имот за пребиваване. П. казал, че ще помисли, но С.К. бил настанен в къщата и без присъствието на П.. След още време, П. бил помолен да допусне в къщата си в с. И. и подсъдимия Цв. Г., също нямаш къде да живее. Къщата имала няколко отделни входа, и така Сл. К. и Цв. Г. започнали да обитават различни стаи в една и съща къща, но достъпвайки ги през отделни входове.

По принцип Г. и К.били в добри отношения, случвало се вечер да се събират дори и да си правят компания, на маса, вкл. пиейки алкохол.

На 30.7.2021 г. вечерта ок. 20.30 ч. Г. повикал и К. дошъл в неговата – на Г., стая. Подсъдимият бил пил вече алкохол в заведение в селото – бира, като си и донесъл в къщата още такава. Сл. К. взел от при себе си вино и двамата седнали да се почерпят. След ок. 20 мин. К. решил да си тръгне, но

при ставането си бутнал масата. Това разгневilo подс. Г. и също станал – препречил пътя на пострадалия към вратата. Тогава, и под влияние и на алкохола, Г. решил да осъществи полов акт със С. и го ударил с юмрук няколко пъти по тялото – главата и гърба. Бутнал С. на кревата, той паднал ребром и Г. легнал зад него, като му събул панталоните. Първите опити на подсъдимия да се възбуди и осъществи акта не били неуспешни, затова наредил на К. да застане на леглото подпрян – на ръце и колене. Това позволило на Г., стоейки зад К., да проникне в ануса му с половия си член и да продължи акта ок. 5 мин. След това време, К. се изпуснал и отвратен Г. прекъснал заниманието си. Казал на К. да става и да си ходи, ведно с мръсното бельо – чаршаф. Пострадалият си отишъл, а Г. се измил навън в двора / т.к. в стаята нямало вода/ и легнал да спи. На сутринта видял, че панталона на К. го няма в стаята му, от което разбрал, че той е идвал отново – да си вземе дрехата.

Друг път подобни отношения между двамата не е имало. В следващият ден, свид. К. споделил с двама човека в селото, единият негов зет – за случката, като дори отишъл да спи две нощи при зет си. Единият от тези хора, се обадил на кметския наместник на селото – свид. Ив. Т.. Последният разговарял с К., който отначало не искал да разказва, но бил разстроен и само с ръце, с жестове, посочил какво му се е случило. След като на 02.08.2021 г. Т. завел К. в полицейското управление в гр. Б., пострадалият разказал и на този свидетел за инцидента. Бил проведен разпит на К. и с това действие – отпочнато досъдебно производство по реда на НПК. Бил извършен и оглед на местопроизшествие – къщата в с. И. и стаята, обитавана от подс. Г., изготвен бил и фотоалбум към огледа. С протоколи за доброволно предаване, К. предоставил на разследващия орган вещи – два броя негови / на К./ панталони, и един чаршаф – донесен от него от стаята на Г..

Веднага на 02.08.21 г. бил установен и подс. Г., и отведен в сградата на РУ-Белоградчик. Там първо му били снети устни и писмени сведения – от свид. М. Ж., и в присъствието на свид. И.и И.. След това, с Постановление на прокурор, за срок от 72 ч., бил задържан. В последствие, след привличането му към наказателна отговорност, му била наложена и мярка за неотклонение „задържане под стража“.

На 02.08.21 г. К. и Г. били освидетелствани от лекар и им била взета / след изрично тяхно съгласие/ обтривка от устната кухина – на всеки, с оглед изследване на образец на ДНК.

Видно от съдебно медицинската експертиза от 25.09.2021г. изготвена по проведеното ДП, на С. К. К., при прегледа от 02.08.21г., не са установени травматични увреждания по тялото, главата, крайниците, половия орган и ануса. Не били установени медицински показатели за извършени полови действия с освидетелстваното лице, нито за налични увреждания от насилствени действия. Констатирано е общо заболяване на нервната система у Куртов, както и кожно такова / краста/. Вещото лице е отбелязало, че е

възможно осъществяването на полов акт без да останат видими травматични увреждания.

Видно от съдебно медицинската експертиза от 29.09.2021 г. изготвена по проведеното ДП, на подсъдимия /обвиняем тогава/ Цв. Г., при прегледа от 02.08.21г., се е установило нормално физическо развитие за възрастта и пола на лицето, вкл. и на половия му орган. Не са констатирани видими обстоятелства – пречещи на освидетелствания да осъществява полови актове, вкл. и анални.

На 20.10.2021 г. пострадалият свид. Сл. К. починал, без да има данни това да е във връзка с инцидента от 30.07.21 г.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена, въз основа на: самопризнанията на подсъдимия, показанията на свидетелите М. Ж., М. И., А. И., Ив. Т., Н. П. и М. К. – дадени в с.з., също показанията на пострадалия свидетел Сл. К. – прочетени в с.з. по реда на чл.281 ал.1 т.4 от НПК, приетите по делото писмени доказателства, събрани в хода на проведеното ДП № 212/2021 г. на РУ-Белоградчик.

Съдът намери, че гореописаните доказателства, обсъдени в своята съвкупност и поотделно, по безспорен и категоричен начин установяват описаната фактическа обстановка, поради което изцяло основа на тях своите фактически и правни изводи. Действително подс. Горанов, разпитан като обвиняем в хода на ДП, не е дал обяснения за извършеното от него, но се е признал за виновен, изразил е съжаление и с него - съжаляването, изрично е мотивирал не даването на подробни обяснения. Заявил е още, че „поддържа казаното в снетото сведение пред служител на РУ-Белоградчик“. Съдът разбира се не може в никакъв случай да кредитира самостоятелно думите на Цв. Г. вписани в писменото сведение от служител на РУ-Белоградчик / в случая свид. М. Ж. – не разследващ орган по НПК/, тъй като не са събрани по реда на НПК – те са само „сведения“, събрани в хода на проверка по реда на ЗМВР, респ. не може съдът да цени като писмено доказателство тези сведения / те не са и приложени към материалите по ДП!/. Това обаче не променя фактите, че Г. е дал и устно информация, както пред Ж., така и пред свид. А. И. и М. И., в която е разказвал за своето и на пострадалия поведение при извършеното от първия противоправно деяние. Самите показания в този смисъл на свид. Ж., И. и И. – няма причина да не бъдат приети от съда за истинни и отчетени при вземане на решение по същество на казуса. От друга страна, не даването пред разследващия орган /разследващият полицай/ и съда в с.з., на подробни обяснения от подс. Г. – не изключва правното, юридическо значение на самопризнанието, което принципно прави подсъдимия, и е отражение на неговата позиция по обвинението. В този ред на мисли, съдът не приема доводите на защитата – че липсват доказателства за вина и авторство към престъплението, за което е повдигнато обвинение и се търси отговорност от Цв. Г., като и че има ненадлежно събрани доказателства. Освен самопризнанията на подсъдимия, писмените доказателства –

медицински експертизи и показанията на свидетели и на самия пострадал, установяват онези факти и обстоятелства, които са и елементи на състава на престъплението по чл.157 ал.1 от НК. Вещото лице наистина в с.з. потвърди, че върху К. не са открити травматични увреждания от насилие, вкл. и върху половия орган и ануса, в резултат на осъществен полов акт с него; и прегледа /освидетелстването/ е наистина след четири дни. Но и в заключението по експертизата, което изцяло поддържаше в с.з., д-р Н. е посочил, че при така описваната му от самия засегнат обстановка по случилото се – е напълно възможно да не останат следи от увреждания / както от удари с юмрук, нито следи от анален полов акт/. И това е било възможно по думите на вещото лице, при условие, че насилието е от вид и с характер – да не причини видими, оставащи следи. Експертизата, проведена спрямо Г. пък изяснява, че няма причини той да не може да осъществява полови актове, вкл. и анални. Налице са още и показанията – на свид. Ив. Т., които съдът кредитира, и които макар да отразяват възприятия след деянието, в съвкупност с останалия доказателствен материал формират у съда безспорно решение за вина и авторство към престъплението. Нормално е в казуса да няма свидетели очевидци на случилото се. Но Ив. Т. указва, че самият пострадал е разказвал за станалото на хора в селото веднага, откъдето са информирали самия Т.. Същият както длъжностно лице – кметски наместник на с. И., е решил да вземе отношение по случката, установявайки контакт със Сл. К.. Очевидно последният е бил притеснен и от Т., заради длъжностното му качество, и въобще от фактите, вероятно е изпитвал и срам, затова и първоначално не е искал да говори пред него, но както заяви Т. – показал е с жестове какво му се е случило, бил е и разстроен от поставяните му въпроси. Това именно е мотивирало кметският наместник да потърси и съдействието на полицията, отвеждайки там К., отчитайки и физическата и интелектуална способност последния сам да се справи със ситуацията и да защити правата си. За съда се доказаха обстоятелствата, че е било налице полово сношение между две лица от един и същи пол, като подсъдимият е упражнил сила – нанасяне на удари над пострадалия, за да осъществи половия акт с него. Т.е. доказва се авторството на деянието и вината на подсъдимия. Показанията на свид. М. К. съдът кредитира изцяло, но те почти не допринасят за изясняване на факти и обстоятелства, свързани с обвинението – потвърждават единствено родствената връзка на свидетелката с пострадалия, за което има налични и писмени доказателства / Удостоверението за наследници/. Показанията на свид. Н. П. също няма причина да не бъдат кредитирани, но и те не допринесоха съществено за изясняване на фактическата обстановка по казуса – освен, че имота, в който се е извършило престъплението е бил собственост на П., че в него са живеели подсъдимия и пострадалия, в отделни помещения, и че П. е разбрал от кметския наместник на селото за инцидента между последните двама, като дори не е разбрал и факта – че се е случило в къщата му.

Изложеното до тук, доказва според съда вина и авторство на деянието -

към подсъдимия.

От правна страна:

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът прие, че подс. Цветомир Н. Горанов от обективна и субективна страна е осъществил състава на престъплението по чл.157 ал.1 от НК.

От обективна страна – Подс. Г. на 30.07.2021 г. в с. И., обл.В. осъществил полово сношение с лице от същия пол – С. К. К., като употребил за това сила /нанесени удари с ръка, чрез които е мотивирал липсата на съпротива у пострадалия/.

От субективна страна – подс. Г. е действал при условията на пряк умисъл, тъй като е съзнавал, че : действията му целят и ще доведат до сношаване от една страна, съзнавал е, че обекта на половия акт е лице от мъжки пол от друга страна, т.е. като неговия, и накрая – съзнавал е че, за да постигне намисленото /осъществяване на полово сношение / , той е ползвал сила спрямо пострадалия , за да постигне целта си – нанасяйки му удари, било с юмрук само. Г. се е възползвал според съда и от конкретното физическо състояние на пострадалия – физическа слабост и възраст, което е осигурило физическо превъзходство на извършителя.

Предвид изложеното, съдът приема че подсъдимият е съзнавал обществено опасния характер на своето деяние, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици от него и е искал настъпването им, евентуалното алкохолно опиянение е състояние, в което подсъдимият сам се е поставил и не може да изключи вината , респ. умисъла му.

Съдът намира, че причините за извършване на престъплението са ниското правно съзнание на подсъдимия, незачитане телесната неприкосновеност другиму, желанието да се задоволи полово желание, чрез полово сношение, без значение съгласието или не на лицето, с което ще се сноши, без значение е бил и пола на лицето за извършителя, игнорирайки обстоятелството – несъгласие на пострадалия, незачитане достойнството и себеуважението на друг човек, и всичко това – под въздействието алкохола, което също е повлияло на мотивите на Горанов.

По вида и размера на наказанието:

За извършеното от подс. Г. престъпление по чл.157 ал.1 от НК е предвидено наказание "лишаване от свобода" за срок от две до осем години.

При определяне размера на наказанието, съдът отчете като смекчаващи отговорността обстоятелства: самопризнанията на подсъдимия, изпитваният срам, поради който не се дават подрони обяснения и изразеното съжаление за стореното. Съдът отчита обаче, и наличието на отегчаващи вината обстоятелства – съдебното минало на подсъдимия Г., същият е осъждан многократно, макар и за друг вид деяния – предимно кражби.

Изхождайки от посочените обстоятелства, съдът определи на подс. Цв. Г. наказание - "лишаване от свобода" за срок над минимума по съответния

текст от НК - **две години и четири месеца**, при съобразяване разпоредбата на чл.36 от НК, след като прие, че наказание в този размер би отговаряло на специалната и генерална превенция по българското наказателно право.

При наличието на предишни осъждания на подс. Г., посочени в справката му за съдимост, не може да намери приложение чл.66 от НК, тъй като липсват материално правните предпоставки за това /деецът да не е осъждан на "лишаване от свобода" за престъпление от общ характер/. С оглед на това и на осн. чл.57 ал.1 т.2 б. "б" от ЗИНЗС, съдът определи първоначален **"строг"** режим на изтърпяване на наказанието, наложено на Цв. Г..

На осн. чл.59 ал.1 от НК съдът приспадна от така определеното наказание на Цв. Г., времето през което, осъденият е бил с мярка за неотклонение "задържане под стража" по досъдебното производство по казуса, считано от 02.08.2021г. /до влизане в законна сила на настоящата присъда./

По веществените доказателства:

1. Веществените доказателства, предадени доброволно от пострадалия свид. Сл. К. – 2 бр. панталони / зелен и син-дънков/ са собственост на същия. Тези вещи той е ползвал / бил облечен в тях/ по време и след извършване на деянието, като същите следва да се върнат на наследниците му, след приключване на производството по делото.

2. Вещественото доказателство, предадено също доброволно от пострадалия свид. Сл. К. – 1 бр. чаршаф / в синьо и жълто/, собственост на подс. Цв. Г. – следва да му се върнат - след като приключи наказателното производство с влязъл в сила съдебен акт.

По разноските:

На основание чл.189 ал.3 от НПК съдът осъди подсъдимия да заплати по сметка на ОД-МВР-Видин направените по делото разноски за вещо лице / в хода на досъдебното производство/, в размер на общо 312,00 лв.

Воден от изложеното, съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: